

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa A.B. i J.B.
przeciwko Portowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to,

że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), podnosząc zarzuty wobec sporządzonej w sprawie opinii biegłego w przedmiocie ewentualnego obniżenia wartości nieruchomości stanowiącej własność powodów. Wskazała ponadto, że na rzecz powodów mogło być zasądzone odszkodowanie odpowiadające jedynie wielkości roszczenia, które zostało zgłoszone przed upływem terminu wskazanego w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 519 ze zm., dalej - „p.o.ś.”).

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjęto w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zestawieniu z motywami zaskarżonego rozstrzygnięcia i materiałem sprawy nie pozwalała uznać, by była ona - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Okoliczność, że biegły wskazał, iż sporządzana przezeń opinia nie stanowi operatu szacunkowego, nie przesądzała o oczywistej zasadności skargi

kasacyjnej, jeżeli Sąd uznał tę opinię, mając na względzie kwalifikacje biegłego oraz jej merytoryczną treść, za adekwatną do postawionej tezy dowodowej i przekonującą. Sądy *meriti* dysponują pełną swobodą przy ocenie wiarygodności dowodów, co dotyczy również dowodu z opinii biegłego, a podważanie tej oceny w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Od oceny sądu zależy również potrzeba skorzystania z możliwości wynikającej z art. 157 ust. 3 u.g.n., a zaniechanie w tym zakresie, mimo wniosku strony, nie stanowi uchybienia, które uzasadniałoby przyczynę kasacyjną jeżeli sąd właściwie decyzję tę uzasadnił. Na marginesie należało zauważyć, że zbliżone zarzuty wobec opinii biegłego strona pozwana formułowała bez powodzenia w skargach kasacyjnych dotyczących zbliżonych stanów faktycznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, niepubl. i z dnia 15 grudnia 2016 r., II CSK 151/16, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2017 r., II CSK 450/16, niepubl.).

Do odmiennej konkluzji nie skłaniał zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 p.o.ś. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przesądzono, że wystąpienie z roszczeniem stosownie do art. 129 ust. 4 p.o.ś. ma charakter czynności jednorazowej w odniesieniu do danego roszczenia - dokonanie tej czynności w terminie wskazanym w tym przepisie oznacza jego dochowanie i kończy jego bieg. Skutkiem tego jest zachowanie roszczenia przez uprawnionego, choćby na drodze sądowej dochodził on roszczenia w większym rozmiarze niż objęty wystąpieniem (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, OSNC 2014, Nr 4, poz. 47, i z dnia 2 października 2015 r., II CSK 720/14, niepubl.).

Z tych względów, skoro skarżąca nie powołała innych przyczyn kasacyjnych, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

ał